

želova). Nezáleží na tom, zda žalobkyně může vymáhati náhradu od svého manžela podle § 1039 obč. zák. Tento její nárok proti jejímu manželu, ostatně při jeho nemajetnosti sotva dobytý, konkuroval by jen s jejím nárokem proti věřiteli, který dosáhl bezdůvodně uspokojení z jejího majetku. Dovolatel se neprávem domnívá, že peníze odevzdané manželu přestaly býti vlastnictvím žalobkyně a jejím majetkem. Převod vlastnictví na manžela se nestal jejich svěřením, ježto pro nabytí vlastnictví manželem schází důvod podle § 425 obč. zák., totiž vůle přenést vlastnictví. Svěřením věci k provedení příkazu nenastává převedení vlastnictví, když strany je převéstí nechtějí. Že takový úmysl tu byl, nebylo ani tvrzeno. Proto na tom nezáleží, zda pro neprovedení příkazu by žalobkyně byla oprávněna od svého manžela žádati vyúčtování a vrácení peněz, ježto účele, ke kterému byly dány, nebylo dosaženo (causa data causa non secuta), zda vyúčtování lze žádati jen při provedení příkazu, a ani na tom nezáleží, zda žalobkyně mohla žádati vrácení od manžela žalobou vlastnickou. Proto dovolatel mylně vytýká, že se odvolací soud nezabýval tím, zda žalobkyni přísluší nárok proti manželu. Je to nerozhodné. Žalobkyně také nepotřebovala dokazovat, jak se peníze svěřené manželu staly jejím vlastnictvím (t. j. jak nabyla vlastnictvím), když žalovaný stál připustil, že zabavené peníze byly peníze jí patřící. Dovojuje-li konečně dovolatel, že se majetkový stav žalobkyně nezhoršil, i když byly upotřebeny její peníze na zaplacení dluhu manželova, bylo to vyvráceno už shora a je tento úsudek zřejmě nesprávný.

Čís. 12070.

Na stavby na cizím pozemku, nezapsané do pozemkové knihy, lze vésti exekuci podle předpisů o exekuci na nemovitosti v pozemkové knize nezapsané, nikoliv podle předpisů o exekuci na věci movité.

Není-li řemeslo nebo maloživnost výhradním zdrojem výdělků povinného proto, že provozuje jiný podnik ve velkém, jenž není chráněn ustanovením § 251 ex. ř., není povinný řemeslníkem ani maloživnostníkem ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1932, R I 855/32.)

Dlužník provozoval jednak obchod s uhlím jako velkopodnik, jednak celní a spediční závod. Návrhu dlužníka, by z exekuce na movitosti byly vyloučeny: kůlna na uhlí, dále kancelářské zařízení, vozy, koně atd. vyhověl soud první stolice potud, že vyloučil z exekuce kůlnu na uhlí, dále jiné svršky, pokud jich bylo třeba k dalšímu provozu celního a spedičního závodu, nikoliv však svršky, jichž bylo třeba k provozu obchodu s uhlím. Rekursní soud zamítl návrh dlužníka na vyloučení věcí z exekuce.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu dlužníka jen potud, že vyloučil z exekuce kůlnu na uhlí.

D ů v o d y:

Prvý soud obmezil podle § 41 první odstavec a 39 čís. 2 ex. ř. mobilární exekuci o kůlnu na uhlí vystavenou na cizím pozemku, maje za to, že na stavby na cizím pozemku (§ 435 obč. zák. v doslovu III. dílčí

novely), nezapsané do pozemkové knihy, lze vésti vzhledem k § 451 druhý odstavec obč. zák. exekuci podle předpisů o exekuci na nemovitosti v knize nezapsané podle §§ 90 až 95 ex. ř. a § 134 ex. ř. Naproti tomu je rekursní soud toho názoru, že na stavby takové lze vésti exekuci podle předpisů o exekuci na věci movité. Souhlasiti jest však s názorem prvního soudu z důvodů vyslovených v rozhodnutí čís. 3397 sb. n. s., na něž se odkazuje. Bylo proto v tom směru dovolacímu rekursu povinného vyhověti.

Neodůvodněnou je však jeho stížnost do výroku rekursního soudu, jímž, změniv usnesení prvního soudu, zamítl návrh povinného na vyloučení z exekuce dalších předmětů. Neboť ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. nechrání řemeslnou nebo malou živnost jako takovou a nevylučuje z exekuce věci nezbytné k provozování řemesla a maloživnosti jako takové, nýbrž činí tak jen tehdy, když řemeslo a maloživnost, jakož i ony věci jsou v určitém zákonem přesně stanoveném vztahu k povinné straně. To značí, že řemeslná a malá živnost je chráněna ustanovením § 251 čís. 6 ex. ř. a věci ty lze vyloučiti jen, má-li povinný jediný zdroj výdělků a výživy v živnosti řemeslné aneb v maloživnosti, by byl tím uchráněn před hospodářskou zkázou. To je účelem § 251 čís. 6 ex. ř. a tak vykládá ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. i výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914 čís. 43 věstníku z r. 1914, pravě, že z exekuce musí býti vyloučeny předměty potřebné k výhodnému provozování živnosti, odpovídajícímu osobním (rodinným) poměrům živnostníkovým, tak, by byl schopen soutěže. Není-li řemeslo neb maloživnost výhradním zdrojem výdělků povinného proto, že provozuje jiný obchod ve velkém, jenž není chráněn ustanovením § 251 ex. ř., není řemeslníkem ani maloživnostníkem ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. a nehrozí mu hospodářská zkáza odnětím věcí potřebných ku provozování jiné jeho řemeslné neb malé živnosti. Schází tu zákonný vztah i řemesla a maloživnosti i oněch věcí k povinnému, bez ohledu na to, zda je řemeslo nebo maloživnost v hospodářské spojitosti s velkým obchodním podnikem. Jinak by se dospělo k závěru odporujícímu účelu § 251 čís. 6 ex. ř., že velkoobchodník i s milionovým obratem jest chráněn podle § 251 čís. 6 ex. ř. ve svém jiném řemesle neb maloživnosti, kterou provozuje třeba jen z pouhé záliby.

Čís. 12071.

Opravné stolice mohou k procesní nezpůsobilosti přihlížeti jen, bylo-li rozhodnutí nižšího soudu napadeno přípustným opravným prostředkem (osobou k němu oprávněnou).

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1932, R I 860/32.)

Žaloba, o níž tu jde, byla podána proti firmě Motor, akciová společnost, filiálka v L. Rozsudkem pro zmeškání žalované uznal procesní soud první stolice podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání Akciové společnosti pro automobilový průmysl v Praze. Důvody: Odvolatelka vytýká především, že žalovaná firma »Motor«